

Žurke i čarobni napiei

sara mlinovski

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

Sarah Mlynowski
PARTIES & POTIONS

Copyright © 2009 by Sarah Mlynowski
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Vendi Lođa,
Mojoj urednici čarobnog dodira.*

Izjave zahvalnosti

Hvala Sili gazilionu na:

Lori Dejl, mojoj superstar agentkinji, i Tamar Radzinski, kraljici inostranih prava. Svim vrednim ljudima u *Random haus knjigama za decu*: Vendi Lođa, Beverli Horovic, Pem Bobovic, Elizabet Maki, Čipu Gibsonu, Džoan Demajo, Rejčel Feld, Keniju Holkombu, Vendi Ljui, Tamar Švarc, Timu Terhjunu, Adrijen Vejntraub, Izabel Voren-Linč i Dženifer Blek.

Robinu Zingoneu, koji se uvek potrudi da Rejčel izgleda ljupko.

Avivi Mlinovski, mojoj Majri – obožavam te, dosado!

Mojim četirima čitalačkim boginjama, bez vas bih bila izgubljena. Ozbiljno. Izgubljena i nezaposlena. Hvala vam hvala vam hvala vam hvala vam:

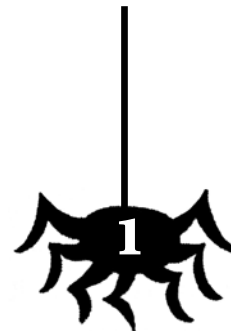
Lorin Mirakl, boginji motivacije (ona se odrekla vikenda da bi mi pomogla!),

E. Lokart, boginji jezika (i upozoravanja kad mogu da uradim nešto bolje),

Džes Braun, boginji iskrenih reakcija (da, ona me je naterala da izbacim jedan red kad mi je rekla da joj se od njega bljuje),

i mojoj mami Elisi Ambrouz, boginji koja uvek zna šta sam htela da kažem (i čita svaku moju knjigu poglavlje po poglavlje!).

Mnogo volim svoju porodicu i prijatelje i zahvaljujem im: Lariju Mlinovskom, Luizi Vajs, Džonu i Viki Svidler, Robertu Ambrouzu, Džen Dalven, Geriju Svidleru, Darenu Svidleru, Šari Endleman, Heder Endleman, Lori Finkelstajn, Geriju Mičelu, Lesli Margolis, Eli Karter, Benetu Medisonu, Alison Pejs, Lindi Kernin, Farin Džejkobs, Kristin Hamrel, Dejvidu Levitanu, Boni Altro, Robinu Glubu, Džes Dejvidman, Ejveriju Karmajklu i Rene i Džeremiju Kami (koje je trebalo uneti u spisak i prošli put!) i BOBU. I Todu Svidleru, mom fenomenalnom mužu! Volim te!

Toliko odeće...
a samo jedan prvi dan

Da li uopšte volim crveno?

Okrećem se pred ogledalom. Da, crvena majica bi mogla da prođe. Crveno mi kosu čini supersjajnom i glamuroznom i odlično se slaže s mojim omiljenim farmerkama.

Kad ja to kažem.

Majica je nabrana oko izreza i ima divne puf-rukave. To sam odabrala za sutrašnji veliki, VELIKI dan u školi – prvi dan drugog razreda! Moj PDDR.

Prošle nedelje smo Tami i ja išle u kupovinu za tu priliku. Znam da sam jednostavno mogla nešto da iščaram, ali prvo pravilo čaranja jeste da sve dolazi iz nečega. Nisam htela da se desi slučajno da ukradem nešto iz *Blumingdejla*.

Volim crveno. Lepo mi ide uz ten. Samo, nisam sigurna koliko mi *zaista* ističe ovu divno preplanulu kožu. Hmm. Dotakla sam materijal i njime očesala ključnu kost pa zapevala:

*„Kao što novo postaje staro,
Kao što dan postaje noć,
Lepa majičice za školu,
Molim te, postani bela.“*

Primetila sam da zaista pomaže kad činima dodam ono „molim te“.

Izgleda da čarobne moći cene moju učtivost.

Sobom se raširi hladnoća, meni jeza prođe niz leđa, a onda – čiribu! – otpočinje čarolija. Crvena boja moje majice se povlači iz materijala koji postaje boje maline, pa roze, pa bledoružičast i konačno beo kao papir.

E, tako treba! Odlično. Treba da bude bela. Belo ističe moju zanosnu preplanulost.

Moju zanosnu *lažnu* preplanulost. Naravno. Nije baš da imam bazen u centru Menhetna da leškarim, a i u gradu je bilo suviše vlage da bih ostajala napolju duže od dvadeset sekundi, pa kako sam onda mogla prirodno da pocrnim? Ona boja koju sam dobila u kampu, nažalost odavno je izbledela. Nego, da li je moja preplanulost postignuta sprejom? Ne. Da li je iz nekog od onih salona sa solarijumom koji podseća na srednjovekovne sprave za mučenje? Opet ne.

Kako sam onda došla do nje? E pa, ja to zovem „Čini za savršen zlatni ten od kojeg izgledam kao da živim u Kaliforniji“. (Tek treba da ga patentiram.)

Smislila sam ih prošle nedelje i imale su trenutno dejstvo. Doduše, u početku je izgledalo kao da imam osip ili možda izuzetno buran slučaj boginja, ali sledećeg popodneva boja se ustalila kao zlatni odsjaj. Zlatni odsjaj koji čini da izgledam kao rođena Sanfranciskanka. Ili se kaže Sanfranciskinja? Sanfranciškanka?

Bilo kako bilo, u poslednje vreme izuzetno vladam svojim moćima.

Otkad mi je Majri otkrila megel vežbu (uvežbavaš tok svoje sirove volje tako što podižeš i spuštaš nežive predmete poput knjiga i jastuka. Nikako nešto stakleno. Ne pokušavajte sa staklenim predmetima. Verujte mi na reč), mnogo sam ojačala mišiće za magiju.

Konačno sam i ja dobila lični primerak A^2 (knjige inače poznate kao *Autorizovani i apsolutno referentni priručnik za*

zapanjujuće čini, zaprepašćujuće napitke i istoriju čarobnih moći od početka vremena), ali pošto sam tako dobra u smišljanju čini, kao da mi ona i ne treba. Kad umete da kuvate, da li vam je potreban recept? Rekla bih da nije.

Da, da, majica mora da bude bela. Svi znaju da belo najbolje stoji na preplanuloj koži. Sutra, kad ujezdim u gimnaziju *Kenedi* svi će pitati: „Ko je ona devojka bronzane boje kože? Da to nije Rejčel Vajnstin?“ i „Jeste li čuli? Ona izlazi s onim divnim i sjajnim momkom prve lige Rafom Kosravijem! Zar to nije fenomenalno?“

Da, biće ovo jedna sjajna godina. Najbolja godina svih vremena. Prozvala sam je: *Dosad neviđen drugi razred!* Moj lični brodvejski nastup. A sutra je premijera.

Ništa ne može da krene naopako jer:

Preplanula sam zdravo, imam dečka i furam nov fantastomenalan friz sa mnogo superiška slojeva. Uz sve to, postala sam veštica.

Tako je, veštica sam. Zar to nije očigledno? Kako bih inače uspela da menjam boju majice? Mama i sestra su mi takođe veštice. Mi smo mašine za bajanje, jahanje metle, bacanje ljubavnih čini. To jest, Majri i ja smo magijske mašine. Mama je uglavnom veštica koja ne praktikuje magiju. Srećom nisu mi bile potrebne ljubavne čini da se Raf zaljubi u mene. Ne, ne, voli me slobodnom voljom. Mada još nije izgovorio te dve čarobne reči. Ali reći će ih kad-tad.

Zar nisam stvorena da me vole? Mislim da sam prilično stvorena da me vole. On je definitivno stvoren da ga vole.

On je moja *dušica*.

Dobro de, još ga tako nisam zvala uživo. Tek u glavi birkam kako da mu tepam.

U užem izboru su i *slatkiš* i *šmupi*.

Šmuster?

Samo *šmu?*

I bez tepanja već je svima muka od nas. Ne baš muka da im se bljuje od nas, već više onako, dosadni su. Rekla bih. Otkad

smo u kampu počeli da se zabavljamo, provodimo svaki božji dan zajedno. Gluvarimo u parku. Gledamo televiziju. Idemo u kupovinu. (On je kupio onu strava mrku majicu koja mu ističe smeđe oči, maslinastu kožu i široka ramena. Svaki put kad je obuče kažem mu kako je privlačan.) Ljubimo se. (Ljubljenja je bilo mnooogo. Neverovastična količina poljubaca. Toliko poljubaca da sam morala da kupim izuzetno jak balzam za usne. Međutim, imao je ukus voštanog papira pa sam se opredelila za izrazito sjajan sjaj s ukusom trešnje. Njam-njam. Nevolja je samo u tome što mi se toliko dopada da ga uvek oližem. A zbog toga su mi usne još ispucaliije. Pravo vrzino kolo.)

Kao što rekoh, ne moram da bacam čini na Rafa.

Dobro, uhvatili ste me; malko vas lažuckam. Prošle nedelje sam sebi čarolijom popravila dah posle neumerenog uživanja u hlebu s belim lukom. Nisam htela da Raf drži zapušen nos dok izvodi gimnastiku jezikom. Ali to je sve. Nikad na njega ne bih bacila ljubavne čini. Dobro, ovo je još jedna sitna laž. Onda kad je Majri tek otkrila svoje moći, malo smo ga začarale. (Majri, moja dve godine mlađa sestra, otkrila je da je veštica pre mene. Zar to nije nepravedno?) Međutim, slučajno smo, umesto na Rafa, čini bacile na njegovog starijeg brata Vila, tako da se ni to ne računa. Doduše, Vil i ja smo neko vreme izlazili pa smo raskinuli na maturskoj večeri kad sam shvatila da je on zaljubljen u moju drugaricu Ket.

Nego, šta sam ono radila? Ah, da. Belo!

Zamislila sam da mi je soba modna pista pa sam ležerno hodala od ogledala i ponovo k njemu. Kad eto ti nove nedoumice:

Ako odem u belom biće megaočigledno jer svi *znaju* da se belo oblači kako bi se istakla preplanulost. Uz to mi, iz nekog razloga, glava deluje velika kad sam u belom. Imam li zaista veliku glavu? Da li je to loše? Ili možda to znači da sam pametnija?

Možda bi trebalo da probam s plavom bojom. Plava mi dobro stoji. Ističe mi smeđe oči. Tako je! Treba da istaknem oči! Pročistila sam grlo i izgovorila:

*„Kao što noć postaje dan,
Kao što mirno more uzburkaju talasi,
Lepa majčice za školu
Molim te postani plava!“*

Hladnoća! Ćiriba! Puf!

Zanimljivo. Malo sam se iskrenula da se vidim s boka. Nije loše. Ipak, da li je bolja od crvene? Mislim, mogu da stavim plavu senku za oči.

Možda bi majica *trebalo* da bude crvena. Ili bela. A možda pomalo svetlucava? Zlatna?

*„Kao što noć postaje dan,
Kao što novo postaje staro,
Lepa majčice za školu,
Molim te postani zlatna!“*

Majica počinje da menja boje. Sad je žuta! Sad je crvena! Sad je plava! Sad je u svim duginim bojama!

„Rejčel!“, zaurla Majri, širom mi otvara vrata a u ogledalu vidim kako mi preti prstom. „Dosta! Radiš na tome već četrdeset pet minuta! Odaberi već jednom glupu boju i počni da se spremaš za večeras!“

Ah. Dosadni deo ovog dana. Moja trinaestogodišnja sestra navaljuje da, umesto izlaska sa slatkim šmupijem, večeras idem s njom na nešto uvrnuto. Na večeru Punog meseca. „Skoro sam gotova“, kažem. „Samo hoću da pripremim savršenu odeću za sutra. Ovo je baš teško! Čini li ti se da imam veliku glavu?“

Ona se smeje. „Ti? Tako puna sebe? Ma, kakvi!“

Kloknem jezikom. „Hoću da kažem: da li mi glava *fizički* deluje preveliko?“

Ona ukrsti noge i spusti se na moj ružičasti tepih. Taj tepih je nekada bio narandžast, ali je Tigar, naš mačak, dobio buve, pa su hemikalije za dezinfekciju nekako promenile boju tepiha. Pa, dobro. Bar volim ružičastu boju.

Možda bi majicu trebalo da pretvorim u ružičastu?

„Glava ti je veća od moje“, kaže ona. „Samo malo.“

„Hu.“ Velika glava mi je drugi ogromni fizički nedostatak. Prvi su mi nejednake sike. Leva je veća od desne. Nisu idealne. „Šta misliš, postoji li neka boja koja bi činila da mi glava deluje manje?“ Bacila bih ja čini za izmenu tela, ali mama tvrdi kako one mogu da izazovu ozbiljna oštećenja. Da, na primer, slučajno smanjim i mozak ili dobijem brkove.

Majri uzdiše. „Znaš li da svaki put kad odabereš novu boju, pokrivač na mom krevetu promeni nijansu?“

„Stvarno? To je kul!“ Kao što sam već rekla, u magiji sve potiče od nečeg drugog. Ako stvorim sebi sandale, one moraju da dođu odnekud. Ako stvorim sebi dvadeset dolara, u nečijem novčaniku istovremeno toliko nedostaje. Ako pretvorim majicu u plavu, negde neki materijal izgubi plavi pigment.

„Nije kul!“, zavapi Majri. „Pokrivač na krevetu mi je trenutno neke ogavne boje blede povračke.“

Zategla sam majicu i ispravila ramena. „Majri, žrtvuj se malo za tim.“

„Uvek se ja žrtvujem za tim. Za Rejčelin tim. Bolje bi bilo da vratiš prvobitnu boju majice pre spavanja.“

Prvobitnu boju? Kad bih je se sećala. „Inače?“

„Inače...“ Ona pogleda u moju tašnu, upilji se u nju pa je lagano podiže s pisaćeg stola. „Inače ću ti sve iz tašne prosuti po podu.“

„Oooo, baš si me prepala. Nego, kod koga idemo na večeru? Ha, ha?“ Ne sme da se raspravlja sa mnom jer sam neviđeno u pravu. „Vendalina ti je lažna drugarica, zar ne? Neizmerno radije bih išla sa *svojim* drugaricama, hvala na pitanju.“ Nažalost, pristala sam da idem na ovu večeru pre nego što me je Raf pozvao na žuraju pred početak škole kod Mika Lojda. Rekla sam mu da imam neko porodično okupljanje s kojeg ne mogu da se izvučem. Što je, u izvesnoj meri, tačno. Samo sam preskočila one veštičje detalje.

„Jeste. U pravu si.“ Majri je upoznala Vendalinu preko majvičbuk.koma. To je društvena mreža, nešto nalik fejsbuku ili majspejsu, ali isključivo za veštice. Začarana je pa niko drugi i ne može da ide na nju. Liana, naša sestra od tetke, poslala je obema prijateljski zahtev. Ja sam ga odbila. Otkad je pokušala da mi u kampu ukrade telo, oprezna sam u pogledu svega što je povezano s Lianom. Ionako nemam vremena da se družim preko interneta. Prezauzeta sam oko šmupija. I oko Tami. I Alison, još jedne dobre drugarice, koja ne ide u moju školu ali ide u moj kamp. Prezauzeta sam za drugarice veštice. Naročito za one koje mogu da upoznam preko interneta. Svi znamo da se kiber-dugarica računa samo kao četvrtina prave drugarice. Za razliku od mene, Majri obožava drugarice preko interneta. Prvog dana na mreži sklopila je tri prijateljstva i jedva čeka da ih upozna još. Prošle nedelje, na trinaesti rođendan, sve su joj poslale elektronske metle. Ha-ha. U pravom životu je dobila mobilni. Gnjavile smo mamu bezmalo čitavu deceniju da nam kupi telefone pa sam izvan sebe što je konačno pristala. Ne smeta mi što ga je Majri već dobila a ja nisam – zasad – zato što je moj rođendan u četvrtak (za četiri dana! Juhu! Napraviću malu sedeljku da proslavimo. Juhu!), pa pretpostavljam da ću i ja dobiti mobilni. Ipak me nervira što mi je mlađa sestra, koja još nije ni u srednjoj školi, dobila mobilni, čarobne moći i sike pre mene. (Uz to, njene sike su jednake.) Svejedno, jedna od Majrinih drugarica s majvičbuka koja šalje elektronske metle – Vendalina – živi baš na Menhetnu i ide sa mnom u *Kenedija*. Ona nas je pozvala na večeru Punog meseca. Šta god to bilo.

Majri je izvan sebe.

A ja se plašim da je ta Vendalina neka *ludača*.

„Šta ćeš obući?“, sad me pita Majri.

„Crne pantalone i majicu. I crvene cipelice za slučaj da moram hitno da lupnem petama i odem kući.“

„Rejčel, ona nije mahnita! Samo je veštica!“

„Baš tako. Šta ako je zla veštica? Kao ona u *Ivici i Marici*, koja mami naivnu dečicu obećavajući im hranu, pa ih onda pojede?“

„Nije ona ljudožder. Ona je izuzetno fina.“

„Kako da ne.“ Kad me je Majri probudila pre nekoliko dana sa senzacionalnom vešću da u *Kenedi* ide još jedna veštica, zastrepela sam od najgoreg.

„Reci mi ko je“, zahtevala sam zamišljajući najopakiju devojku u razredu. „Da nije Melisa?“ Malisa mi je arhineprijatelj i bivša Rafova devojka, koja uporno pokušava da mi ga preotme. Očigledno nije bila veštica prošle godine, jer bih ja sigurno uveliko već bila žaba. U najmanju ruku bi okrenula čitavu školu – ne, čitav svet – ne, čitav svemir – protiv mene.

„Sa mnom je gotovo!“, jeknula sam i navukla pokrivač preko glave.

„Što si takva budala?“, upitala me je Majri. „Nije Melisa.“

„Dobro je.“ Otkrila sam glavu.

„U prvom razredu je. Zove se Vendalina.“

„Ozbiljno?“

Majri je zbunjeno nabrala čelo. „Što da ne?“

„Veštica Vendi? Zar ti to ne zvuči poznato? Iz *Kaspera, dobrog duha*?“

„Ona je Vendalina. Nije Vendi.“

„Ipak zvuči kao neki izmišljen lik. Kao Hana Montana. Ili Nejtan Velikan. Sve se tu rimuje.“

„Veštica Vendalina nije rima. To se zove aliteracija.“

„Svejedno, zvuči izmišljeno.“

„Reći ću joj to.“

I tako ću se večeras upoznati s Vendalinom na njenoj večeri Punog meseca. I dalje nemam pojma šta bi moglo da znači ono „Punog meseca“. Nadam se da ne podrazumeva nikakvu golotinju. Mama misli da je to nešto nalik jevrejskom Sabatu ili večeri u petak, samo za veštice. I ponavlja se mesečno, a ne nedeljno, zbog punog meseca.

„Kako se preziva?“, pitala je mama.

„Piner.“

„Hmm“, ispustila je zamišljeno mama. „Dobro. Možete da idete ako hoćete. Možda je zdravo za vas da upoznajete neke fine“ – čitaj: one koje ne kradu tela – „veštice.“

Ne mogu da poverujem da nas je pustila da idemo. Mislim, internet-veštice? Može li biti nešto mutnije?

„Jesi li spremna?“, nestrpljivo proverava Majri dok joj nad glavom i dalje lebdi moja tašna. „Neću da kasnim. A i ova tvoja torba je sve teža. Zašto moraš da nosaš toliko stvari sa sobom?“

„Jednostavno moram“, kažem otvarajući plakar. „Gotova sam za dve sekunde. Treba da se presvučem.“

„Zašto ne ideš u tome što imaš na sebi?“

„To mi je majica za prvi dan škole! Treba da bude nova.“

„Samo iščaraj novu ujutro.“

„Samo ti o'lađi malo.“ Svučem je preko glave, okačim i navučem ljubičastu majicu sa ve-izrezom. Onda svučem farmerke i obučem crne pantalone. Prikladnije su za porodičnu večeru, zar ne? Pogledam se u ogledalo. Nije loše. Sasvim dobro za upoznavanje sa onom čije ime zvuči kao neki lik s televizije i njenom porodicom.

Zamislite da sam *ja* lik s televizije! Život mi je prilično čaroban. Bila bi to ubistvena TV-serija. Komedija o dve sestre veštice na NYC-ju? Ko to ne bi gledao? To je dobra stanica. Tema bi bila dobra i za rijaliti šou.

Gospodebože! Bila bih poznata! Učestvovala bih u emisiji u koje zovu čuvene goste! Ljudi bi me zaustavljali na ulici i tražili mi fotografiju, a ja bih se skromno smeškala i mrmljala: „Sve za moje obožavaoce.“

Samo što bi tada svi znali da sam veštica. Nezgodno.

Možda bih ipak mogla to da uradim. Maskirana. Nosiću plavu periku.

Jedino što bih onda pokrila svoje zanosne nove slojevite pramenove zbog kojih delujem kao da imam prave jagodice. Nije

da ih nemam. Naravno da ih imam. Samo, nisam ih primećivala dok me frizerka Este nije uzela pod svoje.

Preporučila mi ju je Alison kad sam se kod nje pojavila s ćelom. Pokušala sam da začaram rođenu kosu.

Sad se trudim da ubedim Majri da ode do Este. I njoj bi lepo stajale jagodice.

O čemu sam ono razmišljala? A, da. O perici. Morala bih da je nosim kad bih učestvovala u rijaliti šou. Mada bi gledaoci mogli da provale moj identitet po stanu u Grinič Vilidžu, gimnaziji i društvu.

A društvu bi bilo čudno zbog čega li me stalno prati TV-kamera. Njima bih morala da kažem istinu.

O emisiji... o mom dvostrukom životu.

Zamislite samo. Kad bi svi saznali.

To bi nekako bilo i veliko olakšanje. Ne bih morala tu ogromnu tajnu da držim zgužvanu u sebi, kao prljav veš u korpi za pranje.

U ogledalu posmatram kako moja tašna u vazduhu podrhtava pa s treskom pada na Majrino lice. „Jaoj“, kuka ona.

A možda bi društvo mislilo da sam nekakva nakaza. Ili bi se zabrinulo da ću na njih bacati ljubavne čini koje bi greškom mogle da padnu na njihovu stariju braću.

Ne, tajna mora da ostane zgužvana. Stresem se i nabacim tašnu preko ramena. „Hajde, nek krene taj šou“ – moj tajni rijaliti šou nakaza – „već jednom.“

Mesec nad Menhetnom

„Moramo li da ostanemo dugo?“, zacvilim kad pritisnem zvono zgrade na uglu Trinaeste ulici i Brodveja. „Koliko uopšte te seanse Punog meseca traju?“

„Nekoliko sati.“ Majri me učutkuje stežući sveću – naš poklon – uz grudi. To je najveštičastije što smo uspele da smislimo. Osim mačaka. Doduše, bilo bi prilično uvrnuto da donesemo neku životinju na večeru. Možda bi valjalo da se donese preparirana? Ne, i to je uvrnuto.

„Prekini da se ponašaš kao beba“, nastavlja ona. „Baš je uzbudljivo! Naše prvo iskustvo pravih veštica! Samo da zbog tebe ne kasnimo već deset minuta.“

Istini za volju, i *sama* sam pomalo uzbuđena. Majri i ja nikad nismo bile pozvane na nešto veštičje. Kako nam je mama tek ove godine objasnila kakve moći imamo (morala je pošto je Majri slučajno oživela jastoga na jednoj svečanoj večeri), nismo još izlazile u zajednicu veštica. Zapravo, sve dok Majri nije otkrila majvičbukom, nismo čak ni bile ubeđene da postoji veštičja zajednica.

Bilo bi sjajno da imam s kim da pričam o magiji. Tad ova tajna ne bi neprestano vrila u meni i pretila da iskipi.

Zvrcnula sam još jednom. Septembarski povetarac mi je prostrujio pod majicom. „Nisu kod kuće. Jesi li sigurna da je ovo prava adresa?“